

Úvodník

Tento časopis vznikl na památku zesnulých v Terezíně i dalších koncentračních táborech. Rádi bychom tímto časopisem poukázali na dřívější život v porovnání s dnešním. V časopise si můžete přečíst, jak žili lidé dříve a jak žijí dnes a ukázky rozdílů mezi těmito světy.

Děkujeme všem, kteří nám s tímto časopisem pomohli. Především děkujeme paní učitelce Marii Fišerové, která nám poskytla spoustu rad a podala nám pomocnou ruku při tvorbě časopisu.

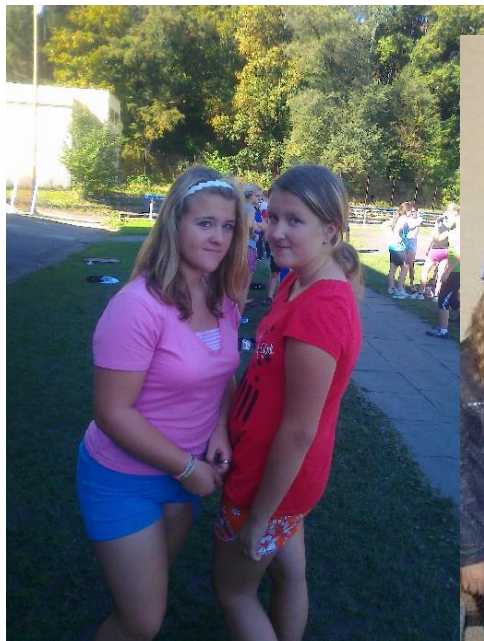
„O nás“

Jsme parta kamarádů a naše jména jsou: Kačka Kupsová, Vája Dědková, Valča Matušková, Jára Kolář a Petra Filipová. Chodíme na Základní školu v Načeradci. Všichni jsme žáci deváté třídy. Naší třídní učitelkou je už od šesté třídy Jitka Lorencová. Máme ji moc rádi! Někteří z nás do školy dojíždějí z okolních vesnic. Po základní škole nás čeká střední škola. Vája by chtěla jít na obchodní akademii, Kačka chce studovat psychologii. Valča plánuje jít do Prahy na hotelovou školu, Petru s Járou láká obor kuchař - číšník. Naše zájmy jsou velice odlišné,

takže se doplňujeme a tvoříme různorodou partu. Do této soutěže jsme se pustili naplno a vložili do ní všechnu svou energii, protože bychom se rádi podívali do Terezína a viděli, kde se odehrávaly příběhy spousty lidí a dětí, kteří netušili, jaký je čeká osud. Když jsme se prodírali zapeklitými otázkami, narazili jsme na spoustu zajímavých a překvapujících informací, které jsme si předtím ani neuvědomovali. Něčemu se téměř nechce uvěřit. Z dnešního pohledu čtrnáctiletého dítěte si neumíme spoustu věcí o holocaustu představit. Proto nás tato tvorba velice zaujala a pohltila. Budeme rádi, když výsledek naší práce někoho osloví.

V naší škole má každý deváták pod svým patronátem prvňáčka. I my jsme v této tradici pokračovali. O tom, která dvojice se stane kamarády, určuje náhoda - los. Během školního roku se o své svěřence staráme, pomáháme jim při vstupu do školy. Prvňáčky navštěvujeme při významnějších příležitostech jako jsou například Vánoce, Den dětí, připravujeme pro ně soutěže či jinou zábavu. Své prvňáčky jsme si oblíbili a jsou z nás partáci. Velice rádi jezdíme na výlety a navštěvujeme rozličné akce.

Rádi se zapojujeme do různých soutěží a aktivit. :)

My s našimi prvňáčky:)

Petra s malou Kačkou

Kačka s malou Adélkou

Valča s malou Pětou

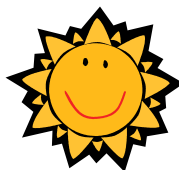
Jára s malým Pětou

Vája s malou Eričkou

Dopis Ježíškovi od prvňáčků

Toulky Načeradcí

V naší obci není téměř nic, co by bylo s holocaustem přímo spojeno. Ale jsou známa jména lidí, kteří odešli z této vesnice do transportu a už se nevrátili. Byla to Julie Bejkovská, Robert Justitz, Hermína Králová, Olga Neumannová a Anna Steinerová. I tito lidé patřili mezi miliony dalších obětí této hrůzostrašné doby. V Načeradci jsou některé pozůstatky židovského ghetta. Načeradská synagoga vyhořela v roce 1850. O 30 let později byla na jejím místě postavena nová klasicistní synagoga s obytnou částí. Tato synagoga byla po válce využívána jako sklad. Dodnes se zachovaly pouze její pozůstatky. V těsné blízkosti obce stojí i židovský hřbitov, který byl založen v 2. polovině 17. století a na kterém byli pohřbíváni i Židé z blízkého okolí. Některé náhrobky pocházejí ze 17. století, ale většina je z 18. nebo 19. století.

Židovský hřbitov v Načeradci

Pozůstatky židovské synagogy

Náměstí s radnicí a kostelem

Chvála a hana

V každém městě či na každé škole lze najít věci dobré, ale i věci špatné, které bychom chtěli změnit. Co vyzdvihneme, co naopak "pohaníme" na naší škole a obci?

Chvála

Díky vybudování čističky odpadních vod v naší obci přispějeme k lepšímu prostředí v našem okolí. V naší škole byla zřízena nová počítačová učebna. Snadněji a rychleji si můžeme vyhledat potřebné informace ze světa a dále je zpracovávat.

Pro dojíždějící do školy byl zřízen školní autobus. Do školy se někteří naši spolužáci dostanou pohodlně a bezpečně.

Každým rokem žáci 9. třídy našim malým prvňáčkům pomáhají se startem jejich prvního školního roku.

Hana

Vyučování v naší škole začíná již v 7:20. Proto většinou první hodinu spíše dospáváme.

V obci jsou rozkopané chodníky a silnice kvůli budování čističky.

Z Načeradce je složitější dopravní obslužnost.

Bohužel i v našem okolí se objevují projevy agresivity.

Víte ,že...

.... „s ohledem na přelidněnost Terezína bylo nutné postavit baráky. Tyto baráky velkého typu jsou prostorné, mají dobré osvětlení a obyvatelstvo jim často dává přednost před kasárnami. Všude byl nábytek v dostatečném množství. Truhlářská dílna vyrábí nábytek standardizovaného typu, velice praktický, a brzy jím bude každá rodina vybavená. Je dostatek záclon, koberců, tapet, aby byly byty příjemné.

Ložního prádla je také dostatek, prostěradla lze pravidelně měnit, vlněné přikrývky jsou vynikající. Dětské domovy byly obzvláště dobře, účelně zařízeny, s nástěnnými malbami, které mají dekorativní efekt a pozoruhodnou výchovnou hodnotu. Speciální tým dezinfikuje všechny ubytovny. Kuchyně mají moderní zařízení. Většina kotlů je na vodní páru, jsou snadno ovladatelné a snadno se čistí. Existují různé typy kuchyní. Některé velké společné kuchyně vaří až 9 000 porcí denně. V Terezíně fungovalo i řeznictví i pekařství. Denní obrát Terezínské banky je velice významný, kolem 100 000 terezínských korun. Celková emise je 54 milionů. Umyvadla, sprchy jsou dobře instalovány a je jich dostatek. Zvláště pozoruhodné jsou instalace v dětských domovech. Je zde velké ústřední lázeňské zařízení se sprchami a s bazénem s ohřívanou a chlorovanou vodou. V Terezíně bylo zhruba 400 aktivních lékařů (mnoho slavných profesorů). Na programu zdejšího divadla byly i dvě Shakespearovy hry. Na programu jsou opery "Carmen", "Tosca", "Kouzelná flétna" a dětská opera v češtině...."

Taková byla oficiální tvář Terezína před světem. Jaká byla však skutečnost? Není i dnes kolem nás spousta věcí, které se navenek tváří jinak, než jaká je pravda?

Dopis klukům do Terezína

Ahoj kluci,

jelikož pocházíme z jiné doby, nedokážeme si Váš všední den téměř představit. Musíme se přiznat, že Vás velice obdivujeme. Svět bez počítačů, mobilních telefonů, televize a jiných vymožeností si neumíme představit, proto je pro nás Vaše utrpení neuvěřitelné.

Nemorálnost, s jakou s Vámi věznitelé jednali, je lidmi odsuzována dodnes.

Ale nezoufejte! Časopis, který tvoříte, rozšíří povědomí o Vašem životě. Posíláme Vám výtisk našeho časopis, abyste věděli, že jste pro nás vzorem a inspirací. Vaše práce má smysl.

Přejeme Vám, aby Vaše kamarádství vydrželo a mohli jste tvořit další skvělá dílka.

Vzpomínáme na Vás.

Parta kamarádů z načeradecské školy.

Báseň

*V Terezíně žili lidé,
pro někoho však „jen“ Židé.
Nacisti je nesnášeli,
co jim vlastně záviděli?*

*Sebrali jim všechny věci,
to se ale nesmí přeci!
Začali jim volnost brát,
proč je nikdo neměl rád?*

*I dnes na světě zloba je,
kde však zákon funguje?
Poučili jsme se z toho?
Lásky není nikdy mnoho.*

Rozhovor s tím, kdo nepřežil

Hana Bradyová (16.května 1931 Nové Město na Moravě - 23. října 1944 Osvětim - Březinka)

Ahoj Hani , jsi tady v Terezíně sama, bez rodičů. Co se s nimi stalo?

„Ke konci roku 1940 moji maminku zatklo gestapo a uvěznilo ji v Jihlavě. Potom ji převezli do ženského koncentračního tábora v Ravensbrücku.“

A co tvůj otec?

„Tatínka gestapo odvedlo další rok v září.“

Kde jsi žila, když jsi přišla o rodiče?

„Mě a mého staršího bratra se ujal strýček Ludvík, který byl árijec, takže nebyl terčem nacistických deportací. Ale protože pomáhal Židům, stejně dost riskoval. Jsem mu za to moc vděčná.“

Jak ses cítila po obdržení obsílky, že se musíš dostavit do deportačního centra?

„Bylo to hrozné! Strašně jsem se bála o sebe i o svého bratra. Čtyři dny jsme museli čekat, než nás odvezli do terezínského ghetta.“

Jak dlouho už jsi v Terezíně? Jak se ti tu líbí?

„Jsem tu asi dva roky. Občas pomáhám s lehkými pracemi a navštěvuju lekce šití. Když byly v ghettu povoleny vycházky, začala jsem se vídat i se svým bratrem.“

Víš, co bude dál?

„To nevím. Spoustu lidí odsud vlakem odvezli pryč. Kam, to nevím. O tom se většinou mlčí...“

..... 23. října 1944 Hanu převezli do Osvětimi. Tam při rozřazování každému určili jeho stranu, na kterou má jít. Cesta Hanky skončila v plynové komoře. Bylo jí 13 let.

Psychologie masy

V naší škole prožíváme psychologii masy každým dnem. Většinu času trávíme společně, ve skupině. Působí na nás chování ostatních tak, že jsme schopni udělat některé věci, které bychom za normálních okolností neudělali, nedokázali nebo bychom se k nim vůbec neodvážili. Jsou to však věci pozitivní, nebo naopak věci, kterých bychom se jinak nedopustili a nyní toho litujeme?

Například nedávno při vybírání společného třídního trička se naše třída rozdělila na dva tábory, které se nedokázaly ani nechtěly shodnout. Dělalí jsme si naschvály, nemluvili spolu, celé přestávky jsme jen prohádali se slovníky, které opravdu nejsou vhodné našeho věku. Zdálo se, že už se konečně chystá smír. Po pár prohádaných dnech jsme se konečně shodli na kompromisu a uskutečnili hlasování. Ze začátku se to zdálo jako výborný nápad, ale bylo to jen hlasování plné podvodů a nastali další hádky. Snad ještě větší než na začátku. Spory byly bouřlivější a my všichni ještě víc zaslepeni nenávistí k ostatním. Po dlouhém protestování se konečně odehrálo nové hlasování, při kterém jsme sice nepodváděli, ale výsledek se stejně většinou vůbec nezamlouval, a tak tento spor trvá dodnes.

A zůstává otázka: „Kde se v nás všech vzala taková agrese a hádavost? Jindy celkem poklidná třída se proměnila v hlouček agresorů ženoucích se bezhlavě za svým vlastním názorem bez ohledu na ostatní. Bez ohledu na kohokoliv. Ale proč? Co nás tolik pohltilo? Masa, nebo snaha prosadit svoji individualitu?

Problémy a život budoucího světa

Jelikož nás čeká důležité rozhodnutí o výběru střední školy, otázku, co očekáváme v budoucím světě, slycháme téměř denně. Ale co vlastně svět očekává od nás? Jak dokážeme tento svět uchovat v míru, když nedokážeme v podstatě ani udělat vlastní rozhodnutí bez pomoci? Je to dost zvláštní představa, že zrovna my budeme muset ochraňovat a starat se o tento svět, aby se neopakovaly chyby minulosti.

Naši rodiče do nás vkládají veliké naděje, už teď nás živě vidí na vysokých školách jako premianty. A my? Jsme dostatečně zodpovědní? Všichni naši vrstevníci a i my jsme závislí na svých rodičích. Představa, že budeme jednou muset být stejně zodpovědní jako oni, je skoro děsivá. A co když budeme třeba stejně mrzutí? Chování našich rodičů nám velice často přijde přehnané a pedantské. Ale co když budeme stejní? Nebo snad ještě horší? A co když naopak budeme pořád stejně nezodpovědní jako dnes? Budeme dost zodpovědní na to stát se sami rodiči, mít vlastní děti a učit je dělat svoje vlastní rozhodnutí? Dovedeme se o ně postarat a jít jim příkladem, aby se pak i oni mohli starat o tento svět a chránit ho? Zatím máme úplně jiné starosti a je to pro nás skoro nepředstavitelné.

Chceme být stejně silní a schopní jako naši vrstevníci v Terezíně za války, kteří se museli vyrovnávat s podmínkami a svým osudem. Směr našeho života „*vedem*“ nyní i my.